

Arrest

nr. 154 067 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. MOURADIAN *loco* advocaat S. TUCI en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, daar de medische toestand reeds werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag en de gezondheidssituatie ongewijzigd gebleven is. Een schending van de wet van 29 juli 1991 en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat er sprake is van een stereotype afwijzing of een summiere motivering, en dat niet blijkt waarom de aanvraag niet ten gronde moet worden beoordeeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht kan er vooreerst op worden gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag medische attesten voorlegden en de aandoening, inclusief de ernst ervan, uitvoerig beschreven op zich niet tot gevolg hebben dat de verwerende partij verplicht is om op basis hiervan steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of de ingediende verblijfsaanvraag minstens onvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren wanneer, zoals in voorliggende zaak, de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. In de bestreden beslissing wordt voorts verwezen naar de beslissing van 11 december 2012 waarbij ingegaan werd op de gezondheidstoestand en waarbij tevens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst onderzocht werd. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad dat echter op 9 oktober 2014 bij arrest met nummer 131 163 werd verworpen, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat “geen enkel van de stukken die verzoekster naar voor bracht werden in de bestreden beslissing gemotiveerd”, gaan ze derhalve volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van genoemde bepaling. De verzoekende partijen betwisten deze motivering niet, laat staan dat zij deze weerleggen.

Het feit dat zij voorhouden dat met geen woord gerept wordt over de behandelingsmogelijkheden, het gebrek aan economische middelen en dat de verzoekende partijen tot een Albanese minderheid behoren doet geen afbreuk aan genoemd determinerend motief van de bestreden beslissing. Evenmin kwam het de verwerende partij toe een onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de

noodzakelijke medicatie in het land van herkomst, nu de loutere vaststelling dat de verzoekende partijen zich beroepen op dezelfde elementen in casu, gelet op het voorgaande, volstaat.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partijen tonen in casu aan de hand van voormeld betoog niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel lijkt ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 14 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP merkt op dat haar medische situatie niet ongewijzigd is. Volgens de arts is er immers een risico op overlijden. In afwachting van een niertransplantatie, dient VzP vier keer per week een dialyse te ondergaan en moet zij dagelijks medicamenten innemen. Een van deze medicamenten is niet beschikbaar in het land van herkomst."

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 14 augustus 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET